

Klub samoubojica Britanskog carstva: Pokoljenje imenica

Delante Bess i Nick Walsh, LaRouche–ev Pokret mladih

„Regularni član koji dođe ovdje tražiti smrt kao vi' odgovorio je paraličar, 'vraća se svake večeri dok mu se sreća ne nasmiješi. Predsjednik mu čak može, ako nema para, ovdje dati stan i hranu.

--Robert Louis Stevenson, *Klub samoubojica*

Carstvo koje se samo-osuđuje na propast

Što to može prouzročiti sedam mladih prijatelja, odrastajući u Bridgeend-u u Južnom Walesu Ujedinjenog Kraljevstva da se uspješno u toku godine dana objese, jedan za drugim, svi u blizini svog malog gradića? Stalne samoubilačke sklonosti u oblikovanju politike Britanskog carstva, uključujući predstojeću mogućnost ponavljanja hiperinflacije weimarske Njemačke iz 1923. g., i namjeravane fašističke diktature Michaela Bloemberga u SADu koju potiču Felix Rohatyn i George Shultz, stvara, po definiciji Emilea Durkheima sociologa 19. stoljeća, okružje anomije[†] u kojem se razvijaju mladi umovi.

[†] **Anomija** (grč. **a-** = *ne* i **νομος** = *zakon*) je pojam kojeg je uveo francuski sociolog **Émile Durkheim** da bi označio pomanjkanje, suspenziju ili neefikasnost društvenih normi, zakona, propisa i vrijednosti koje dovodi do dezorganizacije i destabilizacije društva, kao i do konfuzije u moralnoj svijesti pojedinca, a često i do delinkventnog ponašanja. Do stanja anomije dolazi u periodima društvene i političke krize, ratova i buna, kao i u vremenima društvene tranzicije kada više ne važe ranije norme i tradicionalne vrijednosti a nove još nisu uspostavljene, što dovodi do pometnje i dezorijentacije članova društva u traganju za socijalno poželjnim obrascima ponašanja. [**Anomie** na francuskom]
Preuzeto sa: ""

No ipak u ovom i drugim ekstremnim slučajevima[1] ima još nešto više. Kao i u ekstremnim slučajevima ubojstva u Perugi u Italiji, masakru u Višoj školi Jokela u Finskoj, u ubojstvima vatrenim oružjem u trgovačkom centru u Omahi i mnogim drugim mladenačkim počinjenim (ne)djelima društvene psihoze, u osnovici toga postoji zajednički uzrok, pored očito beznadnog maltuzijanskog svijeta kojim **Britansko carstvo** danas vlada. Kao i u priči „Klub samoubojica“ Roberta Louisa Stevensona mora postojati drsko smiona skupina, klub, ili „chat soba“, gdje očajnički, neobrazovani umovi mladeži imaju svoje fantazije koje se tamo izopačuju u činove lišene čovječnosti i potrebu prenijeti ih u društvo. Danas taj „Klub samoubojica“ koji novači mladež u redove ekstremnih počinitelja (ne)djela, nije stvarno mjesto, kao što je Stevensonov klub bio fizički smješten u Londonu, nego je to digitalizirano mjesto, nigdje zemlja, izmišljena u hladnokrvnim umovima društvenih programera, stručnjaka internetskog inženjeringa „društveno umreženih“ web lokacija, 'site[sajt]ova.

Najpopularniji klubovi danas su 'MySpace', 'Facebook[2] i kao u slučaju tragedije u Bridgendu u Južnom Walesu, britanska web lokacija Bebo. Kao što je goth-egzistencijalist ['goth' – vrsta moderne, morbidne rock glazbe] Robert L. Stevenson napisao u svojoj priči, „Postojalo je prešutno razumijevanje protivno moralnim prosudbama, te svatko tko je prošao kroz vrata kluba uživao je već sad neke imunosti grobnice. Nazdravljali su svojim sjećanjima, i istaknutim samoubojicama iz prošlosti. Uspoređivali su i razvili svoja različita viđenja smrti—neki su izjavljivali da je samo tama i prestanak, drugi puni nade da će baš te noći kročiti stepenicama do zvijezda i pričati s mrtvim velikanima.“ Pa kao i danas, Stevenson zapaža da je njegov klub samoubojica sastavljen od „ljudi u snazi mladosti, pokazujući inteligenciju i osjećajnosti svojim izgledom, no slabo izraženu snagu ili odliku koja vodi do uspješnosti. Malo njih je dosta preko 30 godina, a nemali broj je onih u pubertetu.“

Danas su Bebo, MySpace i Facebook za mladež u rasponu od 14-25 godina mjesta gdje ste, kad se jednom 'ulogirate', već *mrtvi*, pa te internetske grobnice, kapitalno oružje u ratu Britanskog carstva protiv ljudske civilizacije, često današnja mladež posjećuje u privatnosti i sigurnosti svojih spavaćih soba, s mamom [u engleskom tu je igra riječi jer 'mama' i 'mumija' zvuče isto] i tatom često u susjednoj sobi. Namjerno destruktivna priroda tih 'sajtova' sadrži u sebi sve u sprezi s *digitalnom prirodom* samog kibernetičkog prostora, gdje je sve dozvoljeno osim onog po čemu se čovjek razlikuje od životinje, ljudske spoznaje[3]. Spojite taj 'nespoznatljivi' paranoidni medij „komunikacije“ s bajkom i samoubilačkom logikom današnjeg globaliziranog „informatičkog

gospodarstva" pa onda imate sve sastojke nužne za programiranje kulture mladeži za izvršenje najstravičnijih i besmislenih (ne)djela koja se uopće mogu zamisliti. Ovo programiranje pretvoreno u internetsko „društveno umrežavanje“ namjerna je posljedica otkaćenih internetskih olimpijaca kao Rupert Murdoch i Bill Gates, koji su u raznim prilikama uporno tvrdili, oponašajući svoje gazde u Britanskom carstvu, da ljudski um nije ništa bolji od silikonskog mikročipa, ako ne i gori.

U slučaju Leah-e Phillips is Bridgenda, koja je preživjela svoj pokušaj vješanja zahvaljujući intervenciji svog očuha, ona je tvrdila da se ne sjeća pokušaja samoubojstva, niti zna razloge zašto je to učinila. Ipak je rekla policiji koja je istraživala taj niz vješanja, da bi trebali pripaziti na *Bebo* u svrhu spriječavanja daljnjih pogibija, jer „Ljudi idu na *Bebo* i pričaju s drugim mladima no sve je otišlo predaleko i završava u tiraniziranju i samoubojstvima“. Istražni sudac grada Bridgend, Phillip Walters, koji je vodio istrage mnogih žrtava, pokazao je prstom u istom smjeru rekavši da je „očajnički zabrinut“ lancem samoubojstava mladeži i sprezi s mladenačkim društveno umreženim lokacijama, kao što su *Bebo* i *MySpace*. Rekao je, „Ja ću sam pomno pratiti te umrežene lokacije da bih vidio postoji li sprega između njih i rastućeg broja mladih koji počinje samoubojstvo. No u međuvremenu želim upozoriti mlade ljude o mogućoj opasnosti koju te web lokacije predstavljaju. Želio bih upozoriti i roditelje da stalno i pozorno prate ponašanje svoje djece za svaki znak uzbune kad im djeca padnu preko tih 'sajtova' pod utjecaj drugih.

Sedam mladih dosad upletenih u Bridgendski klub samoubojica prošle godine svi su bili prijatelji jedni s drugima i svi su provodili veoma mnogo vremena, neki čak i 3-5 sati na dan. 'ulogirani' u *Bebo*. Baš kao i u slučaju kad je mladić, pod utjecajem interneta, ustrijelio su-učenike u školi u Paducahi u Kentuckyju, ili u slučaju Alan Greenspanove vlastite, sad i priznate, povijesne nekompetentnosti kao Predsjednika Savezne pričuve, nije jasno jesu li ti Bridgendski slučajevi samoubojstva bili stvarno svjesni što su učinili. U tim i srodnim slučajevima kao da nevidljiva demonska sila, poput duha Ayn Rand ili Billa Gatesa, odjednom potajno i neovlašteno, kao 'haker', upada u dušu osobe i odvodi ih u (ne)djela. Preživjeli, kad se prisjećaju često nisu u stanju pojasniti što su učinili.

Digitalna 'Anomie'

„Ali društvo nije samo nešto što privlači osjećaje i djelovanje pojedinaca nejednakom silom. Ono je isto tako i moć koja im upravlja. Postoji sprega između načina na koji se to regulativno djelovanje izvršava i društvene stope samoubojstava“.

-Emile Durkheim, *Samoubojstvo: Sociološka studija*

Špijunirajmo za tren *Bobo* stranice mladeži angažiranih u našem aktivnom Klubu samoubojica *Bebo* u Bridgendu u Južnom Walesu. Ti mladi, već sad živeći kao bijedni podanici u polije-industrijskom Britanskom carstvu našli su, slično ludama u Brühgelovoj slici, svoju svrhu u hedonističkim užiticima. Njihove web stranice preplavljene su njihovim eksploatacijama užitaka. Doduše uz dodatnu općinjenost ovisnošću o 'Bebo' i 'MySpace'-u njihova potraga za ushićenjima uzima čak gori krivousmjeren zaokret.

Najnovija žrtva samoubojstva u ovom slučaju, Nataša Randall, čije je ime u računalskoj komunikaciji bilo „sxiwildchild“ [grubo prevedeno 'seksi-divlje dijete'] odlučno je napisala na vrhu svoje stranice, „Ne upuštajte se u igre se s curom koja ih zna igrati bolje“. U odgovoru na samoubojstvo svog prijatelja Liam-a Clarke-a, neposredno prije svog vlastitog samoubojstva, Randall je napisala, „RIP[Počivao u miru] Clark mladiću!! nedostajat ćeš mi! Sjeti se uvijek dbrh vremena! Volim te x[cmok]. I ja ću!“ I nedavno, u odgovoru na Randall-ino samoubojstvo drugi prijatelj je stavio na njenu stranicu, „RIP ...- ne mogu vjerovati da si to učinila!“ I još drugi, „Hej ti mala. Samo sam skoknuo da kažem pustio sam svoj balon s porukom na njemu, nadam se da si to dobro izvela i da te je to natjeralo na smijeh, tamo gore.“

Ovo nije samo društveno okružje kluba samoubojica, već i vrsta simboličkog jezika [jezik koji se uglavnom služi simbolima], i nedostatak sposobnosti povezivanja (misli) stvarnosti, što je jedino moguće uz halucinogene droge koje remete um, kao LSD, ili dadašnji kebernetski svijet. To je vrsta područja šizofreničkih izražaja onog što bi Lyndon LaRouche i ini specijalisti zvali ontološki nominalizam.

Ne slučajno te web lokacije, s počelom iz Silikonske doline eksperimentalnih programa kontrole uma, 'MK-Ultra', planirani su tako da ulove pojedince ovisne o njima u takvu vrstu psihoze—neživu digitalnu grobnicu, klub gdje osobni, sve digitalizirani identitet, i time oljušten od svakog ljudskog razuma, ima samo jednu neodoljivu mogućnost na raspolaganju a to je okončati svoj živi pakao.

† Dr. Gottlieb, rođen 3. kolovoza 1918. bio je CIA-in stvarni 'Dr. Strangelove' – briljantni biokemičar koji je osmislio i predvodio MK-ULTRA, CIA-in najdalekosežniji program kontrole uma na vrhuncu hladnog rata. Iako je supertajni MK-ULTRA završen 1964, usavršena verzija pod imenom MK-SEARCH nastavila se – s Gottliebom na čelu – do 1972. vidi <http://www.svjetlost-online.com/content/view/25/31/>

Referentna točka u svrhu razumijevanja ove sociološke studije Emila Durkheima iz 19. stoljeća o samoubojstvima—iako empirički zapažljiva usmjerenost Bridgendske epidemije izgleda kao vrsta zaraze pukih „ropskih oponašatelja“, to jednostavno ne otkriva uzrok, ili vanjsku silu, koja oblikuje kulturnu matricu oko tih pojedinaca. U našu svrhu mi moramo tražiti *dinamiku* koja obuhvaća ovaj slučaj radije nego individualne pojedinosti mnogih različitih okolnosti.

Popularni istražitelji i medijski izvjestitelji danas, u digitalnoj tradiciji Sherlock Holmesa ustvari dodaju problemu, verući se jedni preko drugih kao lovački psi boreći se za što bolji njuh najnovijeg, izdvojenog traga. A smrdljivi slon u sobi prolazi nezapažen, t.j. okružje digitalnog svijeta, gdje ti mladi polažu svoju dušu, i svoju oholost.

U Durkheimovom istraživanju posljedica prostog „ropskog oponašanja“ ili imitacije samoubojstava, on kaže: „Ukratko, sigurno kao zaraza od samoubojstva s pojedinca na pojedinca, oponašanje ga izgleda nikad ne širi tako da utječe na društvenu stopu samoubojstava. Oponašanje može prouzročiti više ili manje brojne pojedinačne slučajeve, no ne pridonosi nejednakom stremljenju u različitim društvima prema samouništenju, ili tome u manjim društvenim skupinama unutar svakog društva. Utjecaj koji se iz njega [oponašanja] širi, uvijek je veoma ograničen i štoviše, isprekidan. Njegova postignuta jačina uvijek je kratkotrajna“.

Ova empirička hipoteza donesena je nakon pregledavanja određene količine podataka različitih rasa, nasljeđa, sekta i religija.

Kad uzmete u obzir različite društvene dinamičke vidove zajedno kao jedinicu, Durkheim je u pravu glede tvrdnje, da *samoubojstva ne ovise prvenstveno o prirođenim odlikama svakog pojedinca, već o uzrocima van njih koji u konačnici njima prevladaju*. Ta vanjska sila u ovom slučaju, danas, je beznadna, egzistencijalistička kultura, u sprezi s digitalnim upravljačkim mehanizmima, koji učvršćuju i pojačavaju to beznađe.

Durkheimov opis *anomije* nagovješta tu posljedicu, navodeći: „U *anomijском samoubojstvu, društveni utjecaj ima nedostatak osnovnih ljudskih žudnji, ostavljajući ih bez uzde voditeljice*.“ Odsudno je međutim tu što Durkheim ne uspijeva shvatiti, što je priroda ljudskog uma pa prema tome isto tako prirodu točnog načina kako ga uništiti. [4]

Hiperlinkovi: Newsqueak[†] za mrtve glave

† Aluzija na Orwellov 'newspeak'. Igra riječi 'newspeak' = 'Novigovor', 'newsqueak' = 'novacika']

Osovinu današnjih klubova samoubojica kao Bebo, van čistog egzistencijalističkog ushićenja za sve to, čini uporaba takozvanog „novigovor“ jezika za međusobnu komunikaciju u digitalnom svijetu, a on ne odgavara ničemu u stvarnom svijetu. No njega naivni umovi podrazumijevaju kao nešto što posjeduje pravi odnos prema međusobnim komunikacijama u stvarnom životu. To stvara borbu dvaju svijetova, stvarnog i virtualnog, s nakanom poticanja *egzistencijalističke šizofrenije*.

Uzmite ulogu Wikipedije i sličnih web lokacija, gdje probrani pojedinac navodno istražuje neki predmet ili riječ, no na njega je sasuta vatra prezasićena „hiperlinkovima“, riječima na temelju imenica. Taj pojedinac, ploveći tim „virtualnim kibernetiskim morem“ mahnito 'klikajući' na hiperlink-riječi, ne mora više razmišljati o ideji te riječi, ili njenoj slici u svom umu, već je ta riječ ili predmet istraživanja za njih *predodređena*. Kolaž predodređenih simbola, slika i definicija, koji u konačnici počivaju na fiksnom jezičnom kodu stroja, prijeći umu djelovanje na stvaralački, nelinearni način.

Prirodni proces ljudskog uma, kad čuje riječ ironično smještenu u frazi, može putovati mnogim različitim dvosmislenostima (ili višeznačnostima) naročito ako se koristi Klasični, svojevoljan način. Način na koji se riječi izgovore, pišu, upotrebljavaju interpunkcije u rečenici, može izazvati pregršt ideja u umu. Uzmite naprimjer slavnu uvodnu izreku u solilokviju Trećeg čina, Prve scene Shakespeareovog Hamleta, „Biti, ili ne biti,“, koju se jedino može izgovoriti u skladu s pravom, istinskom nakanom koju Shakespeare zahtijeva. Ipak, taj ironični iskaz, izrečen kao što je bilo namijenjeno, potakne um na radnju i on počne *stvarno* misliti. Kako bi Wikipedia obradila glagole!

Može li digitalno računalo razviti istinsku ideju takve fraze, u skladu s povijesnom posebnosti u kojoj je Shakespeare to pisao? Bogatstvo ironije iznenađuje um pa on funkcionira na nelinearni način. Čovjek to, u stvarnosti, doživi kad čuje dobar vic!

Zamjena predodređenih simbola, slika ili definicija na osnovi imenica za istinsko znanje stvarnog fizičkog svijeta guši *nelinearni* stvaralački proces oblikovanja svake hipoteze. Stavljajući zasune umnoj sposobnosti za stvaralačku promjenu i otkriće. Zamislite si tu Bridgendsku mladež i stotine milijuna drugih širom svijeta, ulažući toliko svog vremena na „društveno umrežene lokacije“, zaustavljajući svako stvaralačko ili verbalno razmišljanje, a um im ne radi da bi odgonetnuo ironije ili paradokse, u mjestu koje zabranjuje svaku znanstvenu hipotezu, mjestu *virtualno mrtvih* glava. Čak i najradikalniji empiričari priznaju postojanje zakonitosti. Oni poriču mogućnost da ih spoznamo i znamo, a tipičan primjer su Ernst „nema metafizike“ Mach, Bertrand Russell i njihovi sljedbenici. Univerzalne zakonitosti koje postoje, čak i one kojih um nije svijestan, u stanovito vrijeme, mogu se pojaviti kao misaoni predmeti, ne nekim „kliknite na link“ načinom, već dinamičkom, nemehaničkom procesu razmišljanja o neriješenom problemu. Je li moguće spremiti univerzalnu fizičku zakonitost u kantu za recikliranje u vašem laptopu? Pokušajte, u ispraznom duhu Zeusa i Wikipedije, izbrisati fizičku zakonitost iz svemira. Gdje bi završila?

Anomija mySpace-a, Facebook-a, Beba i drugih daje primjer ovog ekstremnog oblika „kliknite na jedan od predmeta“ empirizma, i skladno tome zlorabi se kao utočište za hedonističku fantaziju i djetinjasti emotivni bijes. To je usporedivo Platonovoj alegoriji pećine, i oni u njoj opiru se vanjskom stvarnom svijetu. Svjedoci smo kod žrtava tog kluba samoubojica nečeg što stručnjaci specijalisti zovu „masovna šizofrenija kao društvena pojava“. Oni koji u svojim rukama drže te „društveno umrežene lokacije“ potpuno su svjesni toga, a to je LPAC temeljito dokumentirao u svom pamfletu masovne raspodjele „Noosfera protiv blogosfere: Je li đavao u vašem laptopu?“

Čestitom studentu ili specijalisti za ovaj predmet, Durkheimova obrada samoubojstva je korisna kao početna točka istraživanja. Doduše, višu platformu s koje treba gledati uzrok *anomije*, t.j. sa stajališta stvaralačkog duha, temeljito je razradio Lyndon LaRouche s nekim od svojih suradnika[5] u svim svojim pisanjima. S druge strane politika Britanskog carstva, njihovo kultiviranje *masovnog kulturnog ludila*, vodi se s nakanom hotimičnog uništenja klasične kulturne baštine zapadne civilizacije. Naime, toliko se pojedinaca, čak i onih s dozom inteligencije, dalo nasamariti da misle o današnjem sintetskom digitalnom kibernetičkom svijetu kao o stvarnom svemiru u kojem postojimo.

Odsudni problem ovdje je autoritativna uloga koju internetske društveno umrežene lokacije Britanskog carstva imaju nad svojom cičajućom gomilom mladih žrtava, koje su kao odgovor na upropašteni globalni financijski sustav predali svoje umove poput vrištećih leminga mediju, kojeg ludo prihvaćaju kao novu utopiju, baš kao što je programirano pokoljenje 68aša prihvatilo „protukulturu“ na sličan način. U slučaju Bridgendskog kluba samoubojica upravo medij i priroda današnjih digitalnih umreženih lokacija mora postati težište istrage, jer ako se ova društvena bolest ne bude liječila, grozote koje su se dosad dogodile bit će samo početak. Alternativa današnjem propadajućem svijetu nije bijeg u virtualnu fantaziju, već dozivanje hrabrosti da budemo ono što istinski jesmo, da svoje mjesto stavimo u svečanu povorku 3,000 godina borbe protiv oligarhizma u zapadnoj civilizaciji i razotkrijemo ove agente Britanskog carstva kao što su Rupert Murdoch, Bill Gates i Michael Birch, koji bi bili predsjednici današnjeg kluba samoubojica, vodeći današnju mladež u svoje, osobno isklesano samouništenje.

[1] Vidi [Od Milkena & Enrona do Perugia: 'Ekstremni događaji!'](#) od Lyndona H. LaRouchea, Jr.

[2] Vidi LaRouchePAC pamflet, ["Noosfera protiv blogosfere: Je li đavao u vašem laptopu?"](#)

[3] Vidi ["Što je zapravo ljudski um? Analogno, Digitalno, i Transcendentalno"](#) od Sky Shieldsa, **EIR** magazine, 4. siječnja 2008.

[4] Moderni sociolozi i psiholozi potvrdili su revolucionarnost Durkheimovih radova, no on je propustio važno pitanje ontološko sociološkog *načela* koje prouzrokuje anomijsko društvo. Njegovu se metodu može staviti u opreku s Johannes Keplerovim protu-euklidskim pristupom radu Tycha Brahe i Kopernika, kojim je on, na jedinstven način otkrio univerzalnu fizičku zakonitost po kojoj je Sunčev sustav ustrojen.

[5] Naprimjer, vidi [Život unutar noosfere: Što je ljudski um?](#) od Lyndona H. LaRouchea, Jr., i ["Što je zapravo ljudski um? Analogno, Digitalno, i Transcendentalno"](#) od Sky Shieldsa, **EIR** magazine, 4. siječnja 2008.